

T(R)ÒPICS

L'ART D'ENVELLIR BÉ (O MALAMENT)

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

Envel·lir no és, simplement, anar sumant anys. Deia el filòsof suís Henri F. Amiel que saber envel·lir és l'obra mestra de la vida, i una de les coses més difícils en el difícilíssim art de la vida. Vist així, el suïcidi és un fracàs. La negació de l'art, avui que segons la capriciosa Postmodernitat tot és art (si jo afirmo que ho és). Que li ho preguntin al fontaner Marcel Duchamp, al tastaolletes Ferran Adrià, a la cosidora Ruiz de la Prada. Atreviments. O tenir clara la sentència de Macbeth, "la vida és una història contada per un idi-

ota, inflada de soroll i fúria, que al capdavall no significa res"...

Fora angoixes, doncs. La qüestió és plantar cara al temps, que com és mal escultor, cal emmenar-li el traç. Que la felicitat és la millor crema de bellesa per a la pell clivellada; que la pitjor manera de tractar la vellesa és mirar-la; que si algú es pensa que la vellesa és una malaltia, convé tractar-la per fer-la durar. Perquè si com volia Alfred Jarry, als vells cal matar-los joves, qui sobrevisqui a la matança tindrà el carnet jove de per vida. En una de les preventives visites als cementiris, l'altra tarda vaig descobrir un horripilant epitafi: "Mort als trenta anys. Enterrat als seixanta". Sovint és el cos qui primer s'entrega

a la vellesa; altres, l'esperit. Segons Montaigne, és el cervell qui s'ha afeblit abans que l'estomac i les cames...

Perquè hi ha gent que envel·leix bé i qui ho fa malament. "La pel·lícula serà una carta d'amor meu a Barcelona i de Barcelona al món", deia ahir el septuagenari Woody Allen, i si l'home d'Annie Hall és capaç de semblant topicada cursi cal diagnosticar que les seves neurones no dominen l'art d'envel·lir. Ben al contrari del col·lega Clint Eastwood, "No permetré que cent milions de crupidors de crispetes em diguin el que he de fer". Entre els escriptors de casa (salsitxes de Frankfurt o no) n'hi ha un parell que s'ho munten bé: Jordi Coca, atapeïda ídem de re-

capte amb lletres i teatre, que dirigeix al Grec un Beckett, "L'última cinta", sobre la senectut i la memòria; dos, el sempre arrogant Pere Rovira que s'atreveix a novel·lar el joc amorós, sense por a l'estrip(tis) sentimental, i redundant escriu l'Amor Foll! A l'altre camp, els que no saben (ja) aguantar-se el pets, Albert Piñol i la ubiqua Maria de la Pau Janer... Vellesa: període de la vida en què transigim amb els vicis que encara podem practicar, tot blasmant els que ja no tenim el coratge de cometre. Ambrose Bierce dixit, periodista ianqui famós pel seu humor negre i amor blanc a la vida. Abans de morir afusellat a Ojinaga: "Ser gringo a Mèxic. Això sí que és eutanàsia".

Notes 22-7-07